(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๘๕๖๕-๘๕๖๖/๒๕๕๘ ศาลฎีกา

วันที่ ๒๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ความอาญาและคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่องกันคดีอาญา

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์

ร้อยตำรวจตรีประกอบ คลี่สุข ที่ ๑ โจทก์ร่วม

นายเที่ยง นกยูง ที่ ๒

นางกนกอร ปิณฑะบุตร ที่ ๓

นายพัว แก้วละเอียด ที่ ๔

นางคลี่ แก้วละเอียด ที่ ๕

นางสุภาพ นาสมนึก ที่ ๖

นางปรีดาวัน บึงกา ที่ ๗

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

เด็กชายธันยบูรณ์หรือกานต์นิธิ วัชระมโนกานต์หรือสุวินวงศ์เกษม

โดยนายวงศ์วริศหรือวรวิทย์ สุวินวงศ์เกษมหรือวัชระมโนกานต์

ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๘

นายวุฒิชัย วิเศษศิริ ที่ ๙

นางธนพร ชินเจริญกิจ ที่ ๑๐

นายธงชัย กลีบเมฆ ที่ ๑๑

นางพรรณี กลีบเมฆ ที่ ๑๒

นางสาวศรัญญา วรวิชากุล ที่ ๑๓

นายธีรวัจน์ โชติจรูญพันธ์ ที่ ๑๔

นางสาวศศินันท์ ชาญการไถ ที่ ๑๕

นายสนธยา บุญพรม ที่ ๑๖

นายสุริศักดิ์ นิติภาวะชน ที่ ๑๗

นางสาวกาญจนา นาคขวัญ ที่ ๑๘

นายพีระพล หลำจำนงค์ ที่ ๑๙

ศาลฎีกา

๒๐ ก.ค. 2558

ศาลยุติธรรม

สำหรับศาลใช้

นางมุ้ยเกียง ถนอมปัญญารักษ์ ที่ ๒๐

นางสาวพนิญาดาหรือพนิดา โพธิ์ศรี ที่ ๒๑

นางสาวนัทชา ชัยรำลึก ที่ ๒๒

นางวิภาภรณ์ พรมราช ที่ ๒๓

นายพรรณมิตร สินทรัพย์ ที่ ๒๔

พลเอกพูลศักดิ์ นาคพัฒน์ ที่ ๒๕

นางวรรณา ชำคง ที่ ๒๖

นายจุนอิชิโร ซูซูกิ ที่ ๒๗

นางมณี หวังทวีวงศ์ ที่ ๒๘

นางแปลก บัวมาก ที่ ๒๙

นายอภิศักดิ์ เมฆทรัพย์ ที่ ๓๐

นายธีรพล สิริอิทธิวงศ์ ที่ ๓๑

นายอวยชัย อมรรัตน์โชติ ที่ ๓๒

นายอัศวิน หวังทวีวงศ์ ที่ ๓๓

ศาลฎีกา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

สำหรับศาลใช้

นางสาวปรียานุช พึงลำภู ที่ ๓๔

นางสาวธนัชชา สุนทรชัย ที่ ๓๕

นางสาวศิริลักษณ์ อักษรวรรณ ที่ ๓๖

นายแกะ ยงค์รัมย์ ที่ ๓๗

นางเรียมทอง ยงค์รัมย์ ที่ ๓๘

นายมหรรณพ กาญจนวิจิตร ที่ ๓๙

นางวายุรี กาญจนวิจิตร ที่ ๔๐

นายอนันต์ อาจนนลา ที่ ๔๑

นางบุญมี อาจนนลา ที่ ๔๒

นางสาวชัญญา ชูเกียรติ ที่ ๔๓

นายสุพัฒน์ ศรีแจ่ม ที่ ๔๔

นางสาวนงลักษณ์ รอดจันทร์ ที่ ๔๕

นางสาวรัตนา แซ่ลิ้ม ที่ ๔๖

นางชลอ น่วมเจริญ ที่ ๔๗

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

นางเอสเตอร์ เยียน เชน เลาพิกานนท์ ที่ ๔๘

นายเมธี การพจน์ ที่ ๔๙

นางนิคม สมเขตร์ ที่ ๕๐

นางชมภู มาพรม ที่ ๕๑

นายพลสิทธิ์ วุฒิเสิศอนันต์ ที่ ๕๒

นางฉวีวรรณ วงษ์ทวี ที่ ๕๓

นายศักดิ์ ปัญญาทิพย์ ที่ ๕๕

นางสาวศนิ กัณหสุวรรณ ที่ ๕๕

นางอุไร หอมพิกุล ที่ ๕๖

นางสาวศิริขวัญ แต้มดี่ม ที่ ๕๗

ศาลฎีกา

นายวิสุข เสร็จสวัสดิ์ จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อชีวิต ความผิดต่อร่างกาย ประมาท ความผิดต่อพระราชบัญญัติสถานบริการ ลหุโทษ

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

สำหรับศาลใช้

ระหว่าง

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์

ร้อยตำรวจตรีประกอบ คลีสุข ที่ ๑ โจทก์ร่วม

นายเที่ยง นกยูง ที่ ๒

นางกนกอร ปิณฑะบุตร ที่ ๓

นายพัว แก้วละเอียด ที่ ๔

นางคลี่ แก้วละเอียด ที่ ๕

นางสุภาพ นาสมนึก ที่ ๖

นางปรีดาวัน บึงกา ที่ ๗

เด็กชายธันยบูรณ์หรือกานต์นิธิ วัชระมโนกานต์หรือสุวินวงศ์เกษม

โดยนายวงศ์วริศหรือวรวิทย์ สุวินวงศ์เกษมหรือวัชระมโนกานต์

ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๘

นายวุฒิชัย วิเศษศิริ ที่ ๙

ศาลฎีกา

20 ก.ค. 2558

ศาลยุติธรรม

นางธนพร ชินเจริญกิจ ที่ ๑๐

นายธงชัย กลีบเมฆ ที่ ๑๑

นางพรรณี กลีบเมฆ ที่ ๑๒

นางสาวศรัญญา วรวิชาญุส ที่ ๑๓

นายธีรวัจน์ โชติจรูญพันธ์ ที่ ๑๔

นางสาวศศินันท์ ชาญการไถ ที่ ๑๕

นายสนธยา บุญพรม ที่ ๑๖

นายสุริศักดิ์ นิติภาวะชน ที่ ๑๗

นางสาวกาญจนา นาคขวัญ ที่ ๑๘

นายพีระพล หลำจำนงค์ ที่ ๑๙

นางมุ้ยเกียง ถนอมปัญญารักษ์ ที่ ๒๐

นางสาวพนิญาดาหรือพนิดา โพธิ์ศรี ที่ ๒๑

นางสาวนัทชา ชัยรำลึก ที่ ๒๒

นางวิภาภรณ์ พรมราช ที่ ๒๓

ศาลฎีกา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

นายพรรณมิตร สินทรัพย์ ที่ ๒๔

พลเอกพูลศักดิ์ นาคพัฒน์ ที่ ๒๕

นางวรรณา ซำคง ที่ ๒๖

นายจุนอิชิโร ซูซูกิ ที่ ๒๗

นางมณี หวังทวีวงศ์ ที่ ๒๘

นางแปลก บัวมาก ที่ ๒๙

นายอภิศักดิ์ เมฆทรัพย์ ที่ ๓๐

นายธีรพล สิริอิทธิวงศ์ ที่ ๓๑

นายอวยชัย อมรรัตน์โชติ ที่ ๓๒

นายอัศวิน หวังทวีวงศ์ ที่ ๓๓

นางสาวปรียานุช พึงลำภู ที่ ๓๔

นางสาวธนัชชา สุนทรชัย ที่ ๓๕

นางสาวศิริลักษณ์ อักษรวรรณ ที่ ๓๖

นายแกะ ยงค์รัมย์ ที่ ๓๗

ศาลฎีกา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

นางเรียมทอง ยงค์รัมย์ ที่ ๓๘

นายมหรรณพ กาญจนวิจิตร ที่ ๓๙

นางวายุรี กาญจนวิจิตร ที่ ๔๐

นายอนันต์ อาจนนลา ที่ ๔๑

นางบุญมี อาจนนลา ที่ ๔๒

นางสาวชัญญา ชูเกียรติ ที่ ๔๓

นายสุพัฒน์ ศรีแจ่ม ที่ ๔๔

นางสาวนงลักษณ์ รอดจันทร์ ที่ ๔๕

นางสาวรัตนา แซ่ลิ้ม ที่ ๔๖

นางชลอ น่วมเจริญ ที่ ๔๗

นางเอสเตอร์ เยียน เชน เลาพิกานนท์ ที่ ๔๘

นายเมธี การพจน์ ที่ ๔๙

นางนิคม สมเนตร์ ที่ ๕๐

นางชมภู มาพรม ที่ ๕๑

ศาลฎีกา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

สำหรับศาลใช้

นายพลสิทธิ์ วุฒิเลิศอนันต์ ที่ ๕๒

นางฉวีวรรณ วงษ์ทวี ที่ ๕๓

นายศักดิ์ ปัญญาทิพย์ ที่ ๕๔

นางสาวศนิ กัณหสุวรรณ ที่ ๕๕

นางอุไร หอมพิกุล ที่ ๕๖

นางสาวศิริขวัญ แต้มดื่ม ที่ ๕๗

บริษัทโฟกัส ไลท์ ซาวด์ ซิสเท็ม จำกัด ที่ ๑

นายบุญชู เหล่าสีนาท ที่ ๒ จำเลย

ศาลฎีกา

เรื่อง ความผิดต่อชีวิต ความผิดต่อร่างกาย ประมาท ก่อให้เกิดเพลิงไหม้ ลหุโทษ

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

โจทก์ จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ฎีกาคัดค้าน คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๓๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ศาลฎีกา รับวันที่ ๒๙ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

คดีทั้งสองสำนวนนี้ เดิมศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษารวมกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๓๔๘๓/๒๕๕๔ ของศาลชั้นต้น แต่คดีดังกล่าวยุติแล้ว คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะคดีสองสำนวนนี้ โดยยังคงให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ และเรียกจำเลยทั้งสองในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ตามศาลชั้นต้น

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องทั้งสองสำนวนเป็นใจความว่า ขณะเกิดเหตุคดีนี้ บริษัทไวท์ แอนด์ บราเธอร์ส (๒๐๐๓) จำกัด เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีนายสุริยา หรือตั้ม ฤทธิ์ระบือ ซึ่งหลบหนี เป็นกรรมการผู้แทนนิติบุคคลตามกฎหมาย จำเลยที่ ๑ เป็นผู้บริหารดำเนินกิจการตามความเป็นจริง มีหน้าที่จัดการรับผิดชอบดูแลในการประกอบกิจการให้บริการจำหน่ายอาหาร สุรา เครื่องดื่มโดยมีการแสดงดนตรีและการบันเทิงแก่ลูกค้า

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

ภายในร้านซึ่งเป็นอาคารเลขที่ ๒๓๕/๑๑ ระหว่างซอยเอกมัย ๙ และซอยเอกมัย ๑๑ ถนนสุขุมวิท ๖๓ ใช้ชื่อทางการค้าว่า ซานติก้าผับ (SANTIKA PUB) จำเลยที่ ๖ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีจำเลยที่ ๗ เป็นกรรมการผู้แทนนิติบุคคลตามกฎหมาย และเป็นผู้บริหารดำเนินกิจการตามความเป็นจริง เมื่อระหว่างวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ เวลากลางคืนหลังเที่ยง ถึงวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๒ เวลากลางคืนก่อนเที่ยงต่อเนื่องกัน บริษัทไวท์ แอนด์ บราเธอร์ส (๒๐๐๓) จำกัด กับจำเลยที่ ๑ ที่ ๖ และที่ ๗ กับพวกต่างกระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวัง กล่าวคือ บริษัทไวท์ แอนด์ บราเธอร์ส (๒๐๐๓) จำกัด กับจำเลยที่ ๑ และพวกจัดให้มีงานรื่นเริงให้บริการจำหน่ายอาหาร สุรา เครื่องดื่ม การแสดงดนตรีรวมทั้งการแสดงแสง สี เสียง ในโอกาสฉลองเทศกาลวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ภายในร้านซานติก้าผับซึ่งมีลักษณะการใช้งานเป็นอาคารสาธารณะแต่ขาดมาตรฐานความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน โดยภายในร้านไม่มีแบบแปลนแผนผังอาคารติดตั้งแสดงไว้ ไม่มีป้ายบอกทางหนีไฟ และไม่ได้ติดตั้งไฟฉุกเฉินให้มีจำนวนเพียงพอที่สามารถเปิดส่องสว่างแก่แขกที่มาเที่ยวเพื่อหนีออกจากร้านได้สะดวกและปลอดภัยในกรณีเกิดเพลิงไหม้หรือมีเหตุฉุกเฉินอย่างอื่น มีพื้นที่ให้บริการแขกที่มาเที่ยวที่สามารถจุคนได้ไม่เกินจำนวน ๕๐๐ คน และมี

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

ประตูเข้าออกซึ่งสามารถรองรับคนเข้าออกได้เพียงประมาณ ๕๐๐ คน ตามหลักมาตรฐาน นอกจากนี้ยังมีการตกแต่งภายในด้วยวัสดุประเภทติดไฟง่าย เมื่อติดไฟแล้วจะลุกลามอย่างรวดเร็วและเกิดแก๊สพิษทำให้ผู้ที่สูดดมเข้าไปหายใจไม่ออกและหมดสติ ซึ่งในการใช้งานบริษัทไวท์ แอนด์ บราเธอร์ส (๒๐๐๓) จำกัด กับจำเลยที่ ๑ และพวกจักต้องใช้ความระมัดระวัง ดำเนินการติดตั้งแบบแปลนแผนผังอาคารป้ายบอกทางหนีไฟและไฟฉุกเฉินภายในร้านให้เพียงพอ จักต้องไม่จัดให้แขกที่มาเที่ยวเข้าไปใช้บริการภายในร้านดังกล่าวเกินกว่า ๕๐๐ คน ซึ่งบริษัทไวท์ แอนด์ บราเธอร์ส (๒๐๐๓) จำกัด กับจำเลยที่ ๑ และพวกอาจใช้ความระมัดระวังเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายเช่นว่านั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ อีกทั้งร่วมกันประชาสัมพันธ์ชักชวนจัดให้แขกผู้เป็นลูกค้าซึ่งมีจำนวนมากกว่า ๑,๐๐๐ คน เข้าใช้บริการภายในร้านที่เกิดเหตุ อันเป็นการเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายจากเหตุเพลิงไหม้โดยง่าย นอกจากนี้จำเลยที่ ๑ ในฐานะส่วนตัวและในฐานะผู้แทนที่แท้จริงของบริษัทไวท์ แอนด์ บราเธอร์ส (๒๐๐๓) จำกัด ได้ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้บุคคลผู้มีอายุต่ำว่า ๒๐ ปีบริบูรณ์ ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการดังกล่าวเข้าไปในสถานบริการในระหว่างเวลาเปิดทำการ และไม่แจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบโดยพลันเมื่อพบมีผู้

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการดังกล่าว ในวันเวลาเกิดเหตุข้างต้น นักร้องเพลง (จำเลยที่ ๔ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๓๔๘๓/๒๕๕๔ ของศาลชั้นต้น) ซึ่งอยู่บนเวทีภายในร้านเกิดเหตุใช้พลุซึ่งมีลักษณะเป็นแท่งทรงกระบอกมีลวดลาย ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑ ถึง ๑.๕ นิ้ว ยาวประมาณ ๑๕ เซนติเมตร ๑ ดอก จุดบริเวณหน้าเวทีจนเกิดลูกไฟพุ่งขึ้นไปชนเพดานเวทีซึ่งมีความสูงของเพดานเวทีเพียงประมาณ ๕ เมตร เป็นเหตุให้เกิดเพลิงลุกไหม้ขึ้นที่บริเวณเพดานเวทีและภายในร้านเกิดเหตุ จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ในฐานะส่วนตัว ซึ่งได้รับการว่าจ้างจากบริษัทไวท์ แอนด์ บราเธอร์ส (๒๐๐๓) จำกัด ให้จัดการแสดงแสง สี เสียง สำหรับงานรื่นเริง ได้กระทำการโดยประมาทปราศจากความระมัดระวัง โดยร่วมกันติดตั้งดอกไม้เพลิงที่ใช้จุดประกอบการแสดงแสง สี เสียงบนเวทีหรือเอฟเฟกต์ชนิดมีแรงระเบิดเผาไหม้รุนแรง เมื่อจุดไฟแล้วจะเกิดลูกไฟพุ่งขึ้นไปในแนวดิ่งจากบริเวณเวทีที่ติดตั้งสูงกว่าระดับเพดานของร้านเกิดเหตุ จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ยังร่วมกันจุดเอฟเฟกต์ชนิดดังกล่าวที่ติดตั้งไว้บริเวณเวทีจนเกิดลูกไฟพุ่งขึ้นไปชนเพดานร้านเกิดเหตุ เป็นเหตุให้เพลิงลุกไหม้ขึ้นอย่างรวดเร็วภายในร้าน การกระทำโดยประมาทดังกล่าวข้างต้นเป็นเหตุให้แขกที่มา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

เที่ยวในร้านเกิดเหตุถึงแก่ความตาย ๖๗ คน ได้รับอันตรายสาหัส ๔๕ คน ได้รับอันตรายแก่กาย ๗๒ คน เหตุเกิดที่แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑, ๒๒๕, ๓๐๐, ๓๙๐ พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๑๖/๑, ๑๖/๓, ๒๗, ๒๘/๑

จำเลยที่ ๑ ที่ ๖ และที่ ๗ ให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณา

๑. ร้อยตำรวจตรีประกอบ คลีสุข บิดาของนางสาวอนุสรา คลีสุข ผู้เสียหายซึ่งบาดเจ็บจนไม่สามารถจะจัดการเองได้

๒. นายเที่ยง นกยูง บิดาของนางรุ่งนภา ไทยปรีะเสริฐ ผู้ตาย

๓. นางกนกอร ปิณฑะบุตร มารดาของนายทิวากร ปิณฑะบุตร ผู้ตาย

๔. นายพัว แก้วละเอียด บิดาของนายมีศักดิ์ แก้วละเอียด ผู้ตาย

๕. นางคลี่ แก้วละเอียด มารดาของนายมีศักดิ์ แก้วละเอียด ผู้ตาย

๖. นางสุภาพ นาสมนึก มารดาของนางบุษยาหรืออัมแพรวา นาสมนึก หรือบูรพาพิทักษ์ภูมิหรือบูรพาพิธักษ์ภูมิ ผู้ตาย

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

๗. นางปรีดาวัน บึงกา มารดาของนางสาวพิมพ์ฤดี อินสุข ผู้ตาย

๘. เด็กชายธันยบูรณ์หรือกานต์นิธิ สุวินวงศ์เกษมหรือวัชระมโนกานต์ โดยนายวงศ์วริศหรือวรวิทย์ สุวินวงศ์เกษมหรือวัชระมโนกานต์ ผู้แทนโดยชอบธรรม บุตรของนางสาวพิมพ์ฤดี อินสุข ผู้ตาย

๙. นายวุฒิชัย วิเศษศิริ ผู้เสียหาย

๑๐. นางธนพร ชินเจริญกิจ มารดาของนายสมิต ยินดีธรรมกิจ ผู้ตาย

๑๑. นายธงชัย กลีบเมฆ บิดาของนางสาวจิรภัทร กลีบเมฆ ผู้ตาย

๑๒. นางพรรณี กลีบเมฆ มารดาของนางสาวจิรภัทร กลีบเมฆ ผู้ตาย

๑๓. นางสาวศรัญญา วรวิชากุล ผู้เสียหาย

๑๔. นายธีรวัจน์ โชติจรูญพันธ์ ผู้เสียหาย

๑๕. นางสาวศศินันท์ ชาญการไถ ผู้เสียหาย

๑๖. นายสนธยา บุญพรม บิดาของนายเฉลิมชนม์ บุญพรม ผู้ตาย

๑๗. นายสุริศักดิ์ นิติภาวะชน ผู้เสียหาย

๑๘. นางสาวกาญจนา นาคขวัญ ผู้เสียหาย

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

๑๙. นายพีระพล หลำจำนงค์ บิดาของนางสาวพรพิมล หลำจำนงค์ ผู้ตาย

๒๐. นางมุ้ยเกียง ถนอมปัญญารักษ์ มารดาของนางสาววิภาวรรณ ถนอมปัญญารักษ์ ผู้ตาย

๒๑. นางสาวพนิญาดาหรือพนิดา โพธิ์ศรี ภริยาของนายอาทิตย์เทพ ปฐมานุรักษ์ ผู้ตาย

๒๒. นางสาวนันทชา ชัยรำลึก ผู้เสียหาย

๒๓. นางวิภาภรณ์ พรมราช มารดาของนางสาวปัญญา ไชยสิทธิ์ ผู้ตาย

๒๔. นายพรรณมิตร สินทรัพย์ บิดาของนางสาวบุษรินทร์หรือบุศรินทร์ สินทรัพย์ ผู้ตาย

๒๕. พลเอกพูลศักดิ์ นาคพัฒน์ บิดาของนายวราวุธ นาคพัฒน์ ผู้เสียหาย ซึ่งบาดเจ็บจนไม่สามารถจะจัดการเองได้

๒๖. นางวรรณา ซำคง มาราดของนางสาววัลยา ซำคง ผู้ตาย

๒๗. นายจุนอิชิโร ซูซูกิ สามีของนางจรินทร์ ซูซูกิ ผู้ตาย

๒๘. นางมณี หวังทวีวงศ์ มารดาของนายทรงพล หวังทวีวงศ์ ผู้ตาย

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

๒๙. นางแปลก บัวมาก มารดาของนางสาวพรรณทิพา บัวมาก ผู้ตาย

๓๐. นายอภิศักดิ์ เมฆทรัพย์ บิดาของนางสาวสุมาลี เมฆทรัพย์ ผู้ตาย

๓๑. นายธีรพล สิริอิทธิวงศ์ ผู้เสียหาย

๓๒. นายอวยชัย อมรรัตน์โชติ บิดาของนางสาวพรเพ็ญ อมรรัตน์โชติ ผู้ตาย

๓๓. นายอัศวิน หวังทวีวงศ์ ผู้เสียหาย

๓๔. นางสาวปรียานุช พึ่งลำภู ผู้เสียหาย

๓๕. นางสาวธนัชชา สุนทรชัย ผู้เสียหาย

๓๖. นางสาวศิริลักษณ์ อักษรวรรณ ผู้เสียหาย

ศาลฎีกา

๓๗. นายแกะ ยงค์รัมย์ บิดาของนางสาววิไลรัฐ ยงค์รัมย์ ผู้ตาย

๓๘. นางเรียมทอง ยงค์รัมย์ มารดาของนางสาววิไลรัฐ ยงค์รัมย์ ผู้ตาย

๓๙. นายมหรรณพ กาญจนวิจิตร บิดาของนางสาววีณา กาญจนวิจิตร ผู้ตาย

๔๐. นางวายุรี กาญจนวิจิตร มารดาของนางสาววีณา กาญจนวิจิตร ผู้ตาย

๔๑. นายอนันต์ อาจนนลา บิดาของนางสาวอนงค์ลักษณ์ อาจนนลา ผู้ตาย

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

๔๒. นางบุญมี อาจนนลา มารดาของนางสาวอนงค์ลักษณ์ อาจนนลา ผู้ตาย

๔๓. นางสาวชัญญา ชูเกียรติ ผู้เสียหาย

๔๔. นายสุพัฒน์ ศรีแจ่ม ผู้เสียหาย

๔๕. นางสาวนงลักษณ์ รอดจันทร์ ผู้เสียหาย

๔๖. นางสาวรัตนา แซ่ลิ้ม ผู้เสียหาย

๔๗. นางชลอ น่วมเจริญ มารดาของนายจักรชัย น่วมเจริญ ผู้ตาย

๔๘. นางเอสเตอร์ เยียน เชน เลาพิกานนท์ มารดาของนายมาร์ค เลาพิกานนท์ ผู้ตาย

๔๙. นายเมธี การพจน์ ผู้เสียหาย

๕๐. นางนิคม สมเนตร์ มารดาของนายสุรชัยหรือกษิดิส เหมือนเดช ผู้ตาย

๕๑. นางชมภู มาพรม มารดาของนางสาวจีระพันธ์ มาพรม ผู้ตาย

๕๒. นายพลสิทธิ์ วุฒิเลิศอนันต์ บิดาของนายชาญวิทย์ วุฒิเลิศอนันต์ ผู้ตาย

๕๓. นางฉวีวรรณ วงษ์ทวี มารดาของนางสาวเดือนเพ็ญ พรมทอง ผู้ตาย

๕๔. นายศักดิ์ ปัญญาทิพย์ บิดาของนางสาววราศรี ปัญญาทิพย์ ผู้ตาย

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

๕๕. นางสาวศนิ กัณหสุวรรณ ผู้เสียหาย

๕๖ นางอุไร หอมพิกุล มารดาของนางสาวกุลธิดา หอมพิกุล ผู้ตาย

๕๗. นางสาวศิริขวัญ แต้มดี่ม มารดาของนายสุรศักดิ์ สุวรรณวิเศษกุล ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตโดยให้เรียกว่าโจทก์ร่วมที่ ๑ ถึงที่ ๕๗ ตามลำดับ ต่อมาโจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๙ ที่ ๑๙ ที่ ๓๑ และที่ ๔๕ ยื่นคำร้องขอถอนคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต

โจทก์ร่วมที่ ๔ และที่ ๕ ยื่นคำร้องว่า โจทก์ร่วมที่ ๔ และที่ ๕ เป็นบิดาและมารดาของนายมีศักดิ์ แก้วละเอียด ผู้ตาย โจทก์ร่วมที่ ๔ และที่ ๕ ได้รับความเสียหายเป็นค่าปลงศพผู้ตาย ๕๐,๐๐๐ บาท ค่าขาดไร้อุปการะเดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท หรือปีละ ๒๔๐,๐๐๐ บาท เป็นระยะเวลา ๒๙ ปี รวมเป็นเงิน ๖,๙๖๐,๐๐๐ บาท และค่าเสียหายทางด้านจิตใจ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ที่ ๖ และที่ ๗ กับพวกร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์ร่วมที่ ๔ และที่ ๕ จำนวน ๘,๐๑๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ร่วมที่ ๖ ยื่นคำร้องว่า โจทก์ร่วมที่ ๖ เป็นมารดาของนางบุษยา หรืออัมแพรวา นาสมนึกหรือบูรพาพิทักษ์ภูมิหรือบูรพาพิธักษ์ภูมิ ผู้ตาย โจทก์ร่วมที่ ๖

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

ได้รับความเสียหายเป็นค่าปลงศพผู้ตาย ๕๐,๐๐๐ บาท ค่าขาดไร้อุปการะเดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท หรือปีละ ๒๔๐,๐๐๐ บาท เป็นระยะเวลา ๒๙ ปี รวมเป็นเงิน ๖,๙๖๐,๐๐๐ บาท และค่าเสียหายทางด้านจิตใจ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ที่ ๖ และที่ ๗ ร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์ร่วมที่ ๖ จำนวน ๘,๐๑๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ร่วมที่ ๗ และที่ ๘ ยื่นคำร้องว่า โจทก์ร่วมที่ ๗ เป็นมารดาของนางสาวพิมพ์ณดี อินสุข ผู้ตาย และโจทก์ร่วมที่ ๘ เป็นบุตรของผู้ตาย โจทก์ร่วมที่ ๗ และที่ ๘ ได้รับความเสียหายเป็นค่าปลงศพ ๕๐,๐๐๐ บาท ค่าขาดไร้อุปการะเลี้ยงดูสำหรับโจทก์ร่วมที่ ๗ และที่ ๘ รายละ ๕,๐๐๐ บาท ต่อเดือน หรือรายละ ๖๐,๐๐๐ บาท ต่อปี เป็นระยะเวลา ๓๔ ปี รวมเป็นเงิน ๔,๐๘๐,๐๐๐ บาท อีกทั้งโจทก์ร่วมที่ ๘ ขาดไร้อุปการะในด้านการศึกษาอีกเป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และค่าเสียหายทางด้านจิตใจ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ที่ ๖ และที่ ๗ กับพวกร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์ร่วมที่ ๗ และที่ ๘ จำนวน ๖,๑๓๐,๐๐๐ บาท

จำเลยที่ ๑ ให้การในคดีส่วนแพ่งว่า ค่าเสียหายที่โจทก์ร่วมที่ ๔ ถึงที่ ๘ เรียกร้องมิได้เกิดจากการกระทำโดยประมาทของจำเลยที่ ๑ ทั้งค่าเสียหายต่างๆ ที่เรียกร้อง

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

สูงเกินจริง ขอให้ยกคำร้อง

จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ให้การในคดีส่วนแพ่งว่า บุตรของโจทก์ร่วมที่ ๔ ถึงที่ ๗ สมัครใจเข้าไปใช้บริการในร้านชานติก้าผับโดยทราบถึงสภาพแวดล้อมที่เบียดเสียดและแออัดของผู้คนจำนวนมากจนกระทั่งเกิดเหตุเพลิงไหม้ นับว่ามีส่วนผิดอยู่ด้วย ดังนั้น บุคคลดังกล่าวจึงไม่ใช่ผู้เสียหาย ค่าเสียหายที่เรียกร้องสูงเกินจริง ขอให้ยกคำร้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑, ๓๐๑ จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒๕, ๒๙๑, ๓๐๑ การกระทำของจำเลยที่ ๑ ที่ ๖ และที่ ๗ เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ให้จำคุกจำเลยที่ ๑ และที่ ๗ คนละ ๓ ปี ให้ปรับจำเลยที่ ๖ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท หากจำเลยที่ ๖ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ ข้อหาอื่นนอกจากนี้และคำร้องขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๔/๑ ในส่วนของจำเลยที่ ๑ ให้ยก กับให้จำเลย

ศาลฎีกา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

ที่ ๖ และที่ ๗ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ ๔ และที่ ๕ เป็นเงิน ๑,๕๔๐,๐๐๐ บาท ให้แก่โจทก์ร่วมที่ ๖ เป็นเงิน ๑,๕๔๐,๐๐๐ บาท ให้แก่โจทก์ร่วมที่ ๗ และที่ ๘ เป็นเงิน ๒,๐๔๐,๐๐๐ บาท

โจทก์ จำเลยที่ ๑ ที่ ๖ และที่ ๗ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ ๑ ทุกข้อหา นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า ร้านซานติก้าผับ (SANTIKA PUB) สถานที่เกิดเหตุ อันเป็นสถานบันเทิงตั้งอยู่ที่อาคารเลขที่ ๒๓๕/๑๑ ถนนเอกมัย (สุขุมวิท ๖๓) ระหว่างซอยเอกมัย ๙ และซอยเอกมัย ๑๑ แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร เป็นกิจการของบริษัทไวท์ แอนด์ บราเธอร์ส (๒๐๐๓) จำกัด ซึ่งตามหนังสือรับรองระบุชื่อนายสุริยา ฤทธิ์ระบือ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน โดยมีจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ถือหุ้นคนหนึ่ง ในคืนวันที่

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ร้านเกิดเหตุได้จัดให้มีการแสดงคอนเสิร์ตเพื่อฉลองเทศบาล วันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่และเนื่องในโอกาสปิดกิจการไปในคราวเดียวกัน ในการนี้ จำเลยที่ ๗ ผู้เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทจำเลยที่ ๖ ซึ่งรับการว่าจ้างจากร้านเกิดเหตุ ได้ติดตั้งดอกไม้เพลิงซึ่งมีลักษณะเป็นรูปทรงกระบอกจำนวน ๗ กระบอก ใกล้กับพื้นเวทีการแสดงตรงเครื่องเล่นดนตรีสากลอยู่หน้าคลองชุด เพื่อจุดทำฉากเอฟเฟกต์ (EFFECT) ระหว่างการแสดงดนตรีของวงเบิร์น (BURN) เวลาประมาณ ๐.๓๐ นาฬิกา ของวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๒ อันเป็นวันเวลาเกิดเหตุ ได้เกิดเหตุเพลิงไหม้ภายในร้าน เป็นเหตุให้แขกผู้มาเที่ยวถูกไฟคลอกและขาดอากาศหายใจเนื่องจากสำลักควันไฟถึงแก่ความตาย ๖๗ คน กับได้รับอันตรายสาหัส ๔๕ คน และได้รับอันตรายแก่กาย ๗๒ คน สำหรับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙๐ ของจำเลยที่ ๑ ที่ ๖ และที่ ๗ กับความผิดต่อพระราชบัญญัติสถานบริการของจำเลยที่ ๑ รวมทั้งคำร้องที่ขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ให้ยกฟ้องและยกคำร้อง

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ว่า จำเลยที่ ๖

ศาลฎีกา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

และที่ ๗ กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒๕, ๒๙๑, ๓๐๐ ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ พิเคราะห์แล้ว ในการแสดงดนตรีของวงเบิร์นในร้านเกิดเหตุซึ่งเริ่มขึ้นในเวลาประมาณ ๒๓.๓๐ นาฬิกา ตามคำเบิกความของนายเมธาพัฒน์ บุลวัชร์ธนนนท์ พยานโจทก์และโจทก์ร่วมซึ่งเป็นช่างถ่ายวิดีโอของร้านเกิดเหตุ ปรากฏว่านายเมธาพัฒน์ทำหน้าที่ยืนถ่ายวิดีโออยู่ตรงเคาน์เตอร์ควบคุมการแสดงแสงสีเสียงตรงข้ามเวที ห่างกันประมาณ ๑๐ เมตร โดยเวทีมีความสูงระดับอกของแขกที่ยืนอยู่หน้าเวที นายเมธาพัฒน์อยู่ในระดับความสูงเดียวกับเวทีสามารถมองเห็นพื้นเวทีได้ นอกจากนายเมธาพัฒน์ใช้กล้องยี่ห้อซัมซุงของร้านเกิดเหตุถ่ายภาพการแสดงบนเวทีให้ไปปรากฏที่จอภาพหลังเวทีและที่จอภาพอื่นรอบๆ ร้านแล้ว นายเมธาพัฒน์ยังใช้กล้องส่วนตัวยี่ห้อโซนีบันทึกวิดีโอลงในม้วนเทปให้แก่วงเบิร์นด้วย โดยกล้องของร้านติดตั้งอยู่บนขาตั้ง ส่วนกล้องส่วนตัวผูกติดกับขาตั้ง เมื่อวงเบิร์นเริ่มแสดง นายเมธาพัฒน์ก็เริ่มทำการบันทึกวิดีโอจนถึงเวลาประมาณ ๒๓.๕๕ นาฬิกา จึงหยุด เนื่องจากมีกิจกรรมบนเวที มีการแจกไฟเย็นเพื่อนับถอยหลังเข้าสู่วันปีใหม่ แต่นายเมธาพัฒน์ยังคงใช้กล้องของร้านถ่ายภาพให้ไปปรากฏที่จอภาพ หลังจากมีการจุดไฟเย็นและนับถอยหลังเวลา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
สำนักยุติธรรม

ประมาณ ๐.๑๐ นาฬิกา วงเบิร์นเริ่มแสดงดนตรีอีกครั้งหนึ่ง นายเมธาพัฒน์บันทึกวิดีโอต่อ หลังจากวงเบิร์นแสดงดนตรีได้ประมาณ ๒ เพลง ขณะที่เพลงที่สามชื่อเพลง “อะโบเดเบย์” กำลังจะเริ่มขึ้นมีการทำเอฟเฟกต์ มีลำแสงพุ่งขึ้นจากหน้ากลองชุดหลายลำแสง หลังจากนั้นประมาณ ๑ นาที เริ่มมีสะเก็ดไฟร่วงลงมาที่เวทีจนเกิดเพลิงไหม้ภายในร้าน แล้วแสงไฟภายในร้านดับลง เกิดความโกลาหล นายเมธาพัฒน์ทิ้งกล้องพยายามจะหาทางออก แต่ไม่สามารถไปได้เพราะมีคนยืนออกันเป็นจำนวนมาก นายเมธาพัฒน์ใช้เก้าอี้ตีกระจกด้านข้างแตกแล้วมุดตรงช่องของกรงเหล็กดัดที่มีขนาดพอดีตัวออกไปได้ หลังเกิดเหตุแล้วเมื่อมีการตรวจพบกล้องถ่ายวิดีโอยี่ห้อโซนี่ในร้านเกิดเหตุโดยเจ้าพนักงานของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม ซึ่งอยู่ในสภาพถูกความร้อนสูง ตัวกล้องบิดเบี้ยว มีเขม่าควันติดดี นายเมธาพัฒน์รับรองว่ากล้องถ่ายวิดีโอนั้นเป็นของตนเองตามภาพถ่ายหมาย จ.๑๕ แผ่นที่ ๔ ถึงที่ ๖ ในเรื่องของม้วนเทปที่พบในกล้องนั้น ตามคำเบิกความของนายอนุวัต ปิลาผล พยานโจทก์และโจทก์ร่วมซึ่งเป็นเจ้าพนักงานผู้หนึ่งในชุดตรวจสอบร้านเกิดเหตุของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ปรากฏว่า กล้องถ่ายวิดีโอที่ตรวจพบมีม้วนเทปอยู่ภายใน แต่ไม่สามารถนำม้วนเทป

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

ออกมาได้เนื่องจากกล้องได้รับความเสียหายอย่างมากต้องใช้ไขควงงัดออกมา พบว่าเนื้อเทปด้านบนถูกไฟไหม้และขาดจึงนำมาเชื่อมต่อกันโดยเทปใสแล้วนำเนื้อเทปไปใส่ในตลับเทปใหม่ เนื้อเทปนี้มีความจุในการบันทึกได้ ๖๐ นาที เมื่อนำไปเปิดดูและบันทึกข้อมูลลงในแผ่นดีวีดีด้วยเครื่องอัตโนมัติพบว่าเนื้อเทปถูกบันทึกข้อมูลภาพไปได้ ๔๔.๕๙ นาที ภาพที่ปรากฏเริ่มแต่นักดนตรีกำลังเล่นดนตรีและร้องเพลงอยู่บนเวทีจนกระทั่งเกิดเพลิงไหม้ตามรายงานการตรวจพิสูจน์วัตถุพยานเอกสารหมาย จ.๑๕ (๑๔ แผ่น) ซึ่งในแผ่นที่ ๑๐ ภาพที่ ๑๖ ในนาทีที่ ๑.๐๑ เริ่มปรากฏภาพการแสดงของวงดนตรี ในแผ่นที่ ๑๒ ภาพที่ ๑๙ ในนาทีที่ ๔๓.๕๖ มีหยดไฟหล่นลงมาจากด้านบนจนในแผ่นที่ ๑๔ ภาพที่ ๒๓ ในนาทีที่ ๔๔.๔๗ ปรากฏภาพเพลิงไหม้บนเวทีเต็มจอภาพก่อนจะเป็นภาพมืดตามภาพที่ ๒๔ ในชั้นสอบสวนนายเมธาพัฒน์ผู้ทำการบันทึกวิดีโอเคยตรวจดูภาพที่พิมพ์ออกมาจากม้วนเทปมาแล้ว ในชั้นพิจารณาก็เบิกความตอบคำถามค้านของทนายจำเลยที่ ๑ ว่า ม้วนเทปบันทึกการแสดงดนตรีของวงเบิร์นนานประมาณ ๔๕ นาที ไม่มีการตัดต่อภาพ ในการตรวจสอบถึงความถูกต้องแท้จริงของม้วนเทปนั้น ตามคำเบิกความของพันตำรวจเอกวิวัฒน์ สิทธิสรเดช เจ้าพนักงานผู้ทำการตรวจพิสูจน์ กองพิสูจน์หลักฐาน

ศาลฎีกา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ปรากฏว่าม้วนเทปที่พนักงานสอบสวนส่งมานั้นตรวจพบว่ามีการหยุดกล้องหลังจากถ่ายไปได้ ๑๔.๒๓ นาที จากนั้นมีการถ่ายต่อเนื่องกันไปอีกประมาณ ๓๐ นาที จนเกิดเหตุเพลิงไหม้ เป็นการถ่ายจากการตั้งกล้องมีการถ่ายสายไปมาเพียงบางช่วง ซึ่งคำเบิกความของพันตำรวจเอกวิวัฒน์ดังว่ามานี้สอดคล้องตรงกับคำเบิกความของนายเมธาพัฒน์ดังกล่าวมาข้างต้น ตามคำเบิกความของพันตำรวจเอกวิวัฒน์ยังปรากฏต่อไปว่า ม้วนเทปไม่มีการตัดต่อ หากมีการแปลงตัวเนื้อเทปจะสามารถตรวจพบได้ และแม้พันตำรวจเอกวิวัฒน์จะไม่ได้เป็นผู้แปลงข้อมูลจากม้วนเทปไปอยู่ในแผ่นดีวีดีก็ตาม แต่พันตำรวจเอกวิวัฒน์ก็ยืนยันว่าม้วนเทปกับแผ่นดีวีดีตามหมาย จ.๔๗ ที่ได้รับมาจากพนักงานสอบสวนมีภาพและรายละเอียดเหมือนกัน โดยแผ่นดีวีดีตามหมาย จ.๔๗ นี้พนักงานสอบสวนได้มาจากสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ คือแผ่นดีวีดีตามหมาย ล.๙ ที่จำเลยที่ ๕ (จำเลยที่ ๔ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๓๔๘๓/๒๕๕๔ ของศาลชั้นต้น ที่เคยรวมพิจารณาด้วยกันมาก่อน และคดียุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่ให้ยกฟ้อง) ได้รับมาจากสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ มีภาพและรายละเอียดเหมือนกันตามที่ศาลชั้นต้นฉายดีวีดีทั้งสองแผ่นให้คู่ความทุกฝ่ายดูพร้อมกันและจดแจ้งไว้ในรายงานกระบวนพิจารณาฉบับลงวันที่ ๑๐

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

มีนาคม ๒๕๕๔ นอกจากนี้นายพงษ์ศิริ วงษ์เซ็ง พยานโจทก์และโจทก์ร่วมซึ่งอยู่ในร้านเกิดเหตุขณะเกิดเพลิงไหม้ที่จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ อ้างอิงสนับสนุนข้อโต้แย้งตามฎีกาของตน ก็เบิกความรับว่าเคยไปดูวิดีโอที่กระทรวงยุติธรรม มีภาพตรงตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ส่วนที่เจ้าพนักงานของกองพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเข้าไปตรวจในร้านเกิดเหตุหลายครั้งตั้งแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๒ ไม่พบกล้องถ่ายวิดีโอยี่ห้อโซนีของนายเมธาพัฒน์ แต่กลับมาพบโดยการตรวจของเจ้าพนักงานสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ซึ่งได้เข้าไปตรวจในร้านเกิดเหตุภายหลังนั้น ตามคำเบิกความของพันตำรวจโทวัชรัศม์หรือสมชาย เฉลิมสุขสันต์ พยานโจทก์และโจทก์ร่วมซึ่งเป็นเจ้าพนักงานของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ปรากฏว่าในวันแรกที่เข้าไปตรวจคือวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๒ พันตำรวจโทวัชรัศม์ตรวจพบกล้องถ่ายวิดีโอตรงบริเวณเคาน์เตอร์ควบคุมเสียง โดยมีสิ่งของบางอย่างทับอยู่ต้องคุ้ยขึ้นมาในการเก็บไว้เป็นพยานหลักฐาน ซึ่งภายหลังพนักงานสอบสวนได้ขอรับไป การที่เจ้าพนักงานของกองพิสูจน์หลักฐานตรวจไม่พบจึงอาจเป็นการมองข้ามร่องรอยของหลักฐานในที่เกิดเหตุหรือตรวจไม่ละเอียดพอ ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้แผ่นดีวีดีตามหมาย จ.๔๗ จึงมีฐานที่มาที่อ้างอิงได้ มิได้ถูกสร้างขึ้นหรือตัดต่อเพื่อประโยชน์ของบุคคลหนึ่งบุคคลใดในทางคดี

ศาลฎีกา

20 ก.ค. 2558

ศาลยุติธรรม

ดังฎีกาของจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ซึ่งใช้รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ ดังคำวินิจฉัยของศาลล่างทั้งสอง ศาลฎีกาตรวจดูภาพวิดีโอจากแผ่นดีวีดีตามหมาย จ.๔๗ แล้ว ปรากฏว่าหลังจากวงเบิร์นแสดงดนตรีในช่วงแรกนานประมาณ ๑๓ นาที มีพิธีกรมายืนหน้าเวที ๒ คน มีเสียงพูดของพิธีกรคนหนึ่งว่าเหลือเวลาแค่เพียง ๑๐ นาที ก็จะนับถอยหลังกัน ภาพของพิธีการปรากฏอยู่เกือบ ๑ นาที กล้องหยุดถ่ายแล้วภาพเปลี่ยนไปเป็นการแสดงดนตรีของวงเบิร์นอีกครั้งหนึ่ง ยังมีการจุดไฟเย็นที่หน้าเวทีปรากฏให้เห็นอยู่บ้าง การแสดงดนตรีดำเนินมาถึงประมาณก่อนนาทีที่ ๔๒ จำเลยที่ ๕ ซึ่งอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาวพับแขนผูกผ้าพันคอปล่อยชายเสื้อออกมาข้างนอก กำลังร้องเพลง “อิตส์มายไลฟ์ (It's my life)” ดังคำเบิกความของนางสาวฐิติมาพร จะริกะ พยานโจทก์และโจทก์ร่วมซึ่งนั่งดูอยู่ที่ชั้นลอยของร้านเกิดเหตุ หลังจากจบเพลง ประมาณเกือบนาทีที่ ๔๒ เริ่มจะเข้าสู่เพลง “อะโบเดเบย์” ดังคำเบิกความของนางสาวฐิติมาพร ในทันใดที่นักร้องคนใหม่ซึ่งอยู่ในชุดเสื้อยืดแขนสั้นสีขาวทับเสื้อแขนยาวก้าวหมุนตัวออกมายืนที่หน้ากลองชุด ดอกไม้เพลิงที่ติดตั้งอยู่ตรงหน้ากลองชุดก็ถูกจุดขึ้นพร้อมกันทุกกระบอกมีลำแสงและเม็ดไฟพุ่งขึ้นด้านบนด้านหลังของนักร้องคนนี้ เว้นแต่

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

ดอกไม้เพลิงกระบอกที่อยู่ตรงกลางระหว่างดอกไม้เพลิง ๗ กระบอก ปล่อยลำแสงลงสู่พื้นเวที มีเสียงพูดขึ้นว่า “ใครจุดกลับหัววะ” แล้วมีจำเลยที่ ๕ มือถือไมโครโฟนก้าวออกมาใช้เท้าเหยียบไฟที่พื้นเวที จากนั้นร่วมร้องเพลงเดียวกันนี้ด้วย ประมาณเกือบนาทีที่ ๔๔ เริ่มมีสะเก็ดไฟร่วงลงมาตรงเวที นักดนตรีที่นั่งตีกลองแหงนหน้าขึ้นไปมองแล้วลุกออกไป สะเก็ดไฟเริ่มตกลงมามากขึ้นแล้วกลายเป็นลูกไฟใหญ่ จนเกิดเพลิงไหม้ที่เวที เต็มหน้าจอภาพ ภาพเหตุการณ์จากแผ่นดีวีดีหมาย จ.๔๗ ดังกล่าวมา แม้กล้องถ่ายวิดีโอจะไม่ได้จับภาพไปที่จำเลยที่ ๕ ตลอดเวลา แต่ก็ปรากฏภาพจำเลยที่ ๕ อย่างต่อเนื่อง ที่จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ฎีกาว่า จำเลยที่ ๕ เป็นผู้ทำให้เกิดเพลิงไหม้ โดยอ้างอิงคำเบิกความของนางสาวเบญจรัตน์ อินทยากร พยานโจทก์และโจทก์ร่วมนั้น ตามคำเบิกความของนางสาวเบญจรัตน์ปรากฏว่า ระหว่างร้องเพลง “อีตส์มายไลฟ์” จำเลยที่ ๕ เดินถือพลุที่เป็นวัตถุรูปทรงกระบอกมีสายชนวนอยู่ที่ก้นไปวางที่พื้นเวทีหน้ากลองชุด แล้วกลับมาร้องเพลงจนจบคำร้อง แต่ยังไม่สิ้นเสียงดนตรี จำเลยที่ ๕ ก็เดินกลับมาใช้ไฟแช็กจุดชนวน จากนั้นเมื่อเพลง “อะโบเดเบย์” เริ่มขึ้นพลุก็พุ่งขึ้น เห็นว่า ตามภาพถ่ายหมาย จ.๓๑ ที่นางสาวเบญจรัตน์ระบุว่าบุคคลในภาพเป็นตนเองนั้น ตรงกับภาพวิดีโอ

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

จากแผ่นดีวีดีหมาย จ.๔๗ ประมาณนาทีที่ ๓๗ ที่ระหว่างร้องเพลงจำเลยที่ ๕ ก้าวขึ้นไปบนขอบเวทีฝั่งซ้าย เดินไปทางข้างเวที ๓ ก้าว ทักทายกับแขกผู้มาเที่ยวที่เป็นชาย ๓ คน โดยนางสาวเบญจรัตน์ยืนอยู่ถัดไปตามที่ปรากฏในภาพถ่ายหมาย จ.๓๑ ดังกล่าว หลังจากนั้นจำเลยที่ ๕ ก็หันหลังเดินกลับมาแล้วกระโดดลงมาร้องเพลงต่อ ตรงตำแหน่งที่นางสาวเบญจรัตน์ยืนอยู่จึงยากที่จะสังเกตเห็นกลองชุดที่อยู่ลึกเข้าไปจากด้านหน้าเวทีได้อย่างถนัดชัดเจน หลังจากนั้นประมาณไม่เกิน ๒ นาที เมื่อจำเลยที่ ๕ ร้องเพลง “อิตส์มายไลฟ์” ต่อมา จึงไม่น่าเชื่อว่านางสาวเบญจรัตน์จะสามารถมองเห็นสายฉนวนที่อยู่ที่ก้นวัตถุรูปทรงกระบอกได้ ประกอบกับขณะที่จำเลยที่ ๕ ร้องจบคำร้อง แต่ยังไม่สิ้นเสียงดนตรี แสงไฟที่หน้าเวทีถูกหรี่ลงเป็นแสงสลัวๆ จำเลยที่ ๕ เดินออกไปจากพื้นที่ตรงหน้ากลองชุด โดยมีนักร้องอีกคนหนึ่งที่สวมหมวกซึ่งร่วมร้องเพลง “อิตส์มายไลฟ์” กับจำเลยที่ ๕ ด้วย เดินตามไป ก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่นักร้องซึ่งอยู่ในชุดเสื้อยืดแขนสั้นสีขาวทับเสื้อแขนยาวกำลังจะก้าวสวนออกมา พร้อมกับมีเสียงพูดว่า “ร้องกันต่อดีกว่า” เมื่อเพลง “อะโบเดเบย์” เริ่มขึ้นในขณะที่นักร้องคนนี้มายืนอยู่ตรงหน้ากลองชุด ดอกไม้เพลิงที่ติดตั้งอยู่หน้ากลองชุดก็ถูกจุดขึ้นพร้อมกันแทบจะทันที การที่จำเลยที่ ๕ วางพลุที่พื้นเวทีหน้ากลองชุดดังคำเบิกความของนางสาว

ศาลฎีกา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

เบญจรัตน์ เมื่อจะใช้ไฟแช็กจุดชนวนก็ต้องก้มลงจุด จึงยากที่จะเป็นไปได้ในสถานการณ์เช่นที่ว่ามานี้ ด้วยเหตุนี้คำเบิกความของนางสาวเบญจรัตน์จึงไม่มีน้ำหนักให้เชื่อถือรับฟัง ในทางกลับกัน ตามคำเบิกความของนายเมธาพัฒน์ช่างถ่ายวิดีโอของร้านเกิดเหตุปรากฏต่อไปว่าหลังจากลำแสงพุ่งขึ้นจากการทำเอฟเฟกต์ ซึ่งเป็นการทำเอฟเฟกต์ที่แรงและสูงกว่าครั้งก่อนๆ ที่เคยจัดมา สังเกตเห็นมีไฟติดตรงส่วนโค้งของซุ้มเหนือเวที โดยซุ้มมีลักษณะเป็นรูปครึ่งวงแหวน ๓ วง ซ้อนกันอยู่ มีเสาของซุ้มอยู่ที่ด้านข้างของเวทีแต่ละข้าง ตามภาพถ่ายหมาย จ.๗ จากนั้นมีสะเก็ดไฟร่วงลงมาที่เวทีจนเกิดเพลิงไหม้ขึ้น และตามคำเบิกความของนายสุรพงษ์ เตียวสุวรรณ พยานโจทก์และโจทก์ร่วมซึ่งเป็นแขกที่มาเที่ยวในร้านเกิดเหตุ ปรากฏว่าสังเกตเห็นประกายไฟหลากสีจากการทำเอฟเฟกต์ที่อยู่หลังนักร้องหน้ากลองชุดพุ่งขึ้นสูงประมาณ ๔ ถึง ๕ เมตร หลังจากนักร้องร้องเพลง “อะโบเดย์เบย์” ได้ประมาณครึ่งเพลง เริ่มมีสะเก็ดไฟร่วงลงมาจากเพดานของซุ้มเหนือเวทีตามภาพถ่ายหมาย จ.๗ จากนั้นมีวัสดุติดไฟร่วงตามมา เมื่อมองขึ้นไปเห็นไฟเริ่มลุกลามที่ซุ้มตามภาพถ่าย จ.๙ โดยเป็นจุดต้นเพลิงดังที่พันตำรวจโทประวิทย์ กังวล พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ เบิกความว่า จุดต้นเพลิงเกิดภายในอาคารของร้านเกิดเหตุตรงเพดานของซุ้ม

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

เหนือเวทีตามภาพถ่ายที่ ๑๕๑ ในเอกสารหมาย จ.๒๓ แผ่นที่ ๘๙ อันเป็นภาพเดียวกันกับภาพถ่ายหมาย จ.๙ ซึ่งพันตำรวจโทประวิทย์ได้มาจากญาติของผู้ตายรายหนึ่งหลังจากมีการพบกล้องดิจิตอลในที่เกิดเหตุแล้วให้ญาติของผู้ตายรับคืนไป ดังนั้น เหตุเพลิงไหม้จึงเกิดจากดอกไม้เพลิงของจำเลยที่ ๗ ที่ติดตั้งอยู่ที่หน้ากลองชุดดังที่ศาลล่างทั้งสองได้วินิจฉัยไว้โดยละเอียดแล้วว่าจำเลยที่ ๗ กระทำโดยประมาท ศาลฎีกาไม่กล่าวซ้ำอีก ข้อที่การทำเอฟเฟกต์ของจำเลยที่ ๗ ในที่อื่นๆ และเคยทำในร้านเกิดเหตุมาก่อนซึ่งใช้วัสดุและอุปกรณ์อย่างเดียวกันไม่เคยทำให้เกิดเพลิงไหม้นั้นไม่ใช่ข้อแก้ตัวที่จะทำให้จำเลยที่ ๗ พ้นผิดได้ จำเลยที่ ๗ มีความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษมา ส่วนจำเลยที่ ๖ แม้จะเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ไม่มีสภาพบุคคลเหมือนบุคคลธรรมดาก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ ๖ มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการจัดระบบแสง สี เสียง ภาพ ประกอบการแสดง... เวทีการแสดงต่างๆ ... ตามวัตถุประสงค์ท้ายหนังสือรับรองเอกสารหมาย จ.๕๘ การที่จำเลยที่ ๗ ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๖ รับจ้างติดตั้งดอกไม้เพลิงในการทำฉากเอฟเฟกต์ในร้านเกิดเหตุตามขอบแห่งวัตถุประสงค์ย่อมต้องถือว่าเป็นการกระทำของจำเลยที่ ๖ เมื่อการกระทำของจำเลยที่ ๗ เป็นความผิด

ศาลฎีกา

๒๐ ก.ค. ๒๕๕๘

ศาลยุติธรรม

อาญา แม้จะเป็นการกระทำโดยประมาท จำเลยที่ ๖ ก็ต้องรับโทษทางอาญาด้วยเช่นกัน จำเลยที่ ๖ และที่ ๗ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒๕, ๒๙๑, ๓๐๐ ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ฟังไม่ขึ้น

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑, ๓๐๐ ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้เริ่มก่อการผู้ขอจดทะเบียนตั้งบริษัทไวท์ แอนด์ บราเธอร์ส (๒๐๐๓) จำกัด หลังจากบริษัทได้จดทะเบียนจัดตั้งเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ แล้ว มีจำเลยที่ ๑ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน ตามเอกสารหมาย จ.๑๔ แผ่นที่ ๑ และที่ ๒ แม้ต่อมาจะมีการเปลี่ยนตัวกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจากจำเลยที่ ๑ ไปเป็นนายสุริยา ฤทธิ์ระบือ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นมา (อันเป็นช่วงเวลาที่ตรงกับที่ร้านเกิดเหตุของบริษัทไม่ได้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งสถานบริการและบริษัทได้ฟ้องเป็นคดีปกครองตามเอกสารหมาย จ.๘๑) ตามหนังสือรับรองเอกสารหมาย ล.๓ ก็ตาม แต่ตามคำเบิกความของนายรุ่งยศ จันทภาษา พยานโจทก์และโจทก์ร่วมซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทคนหนึ่ง ปรากฏว่าแม้จำเลยที่ ๑ จะไม่ได้เป็นกรรมการแล้ว แต่ในการประชุมผู้ถือหุ้น

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

จะมีจำเลยที่ ๑ นั่งเป็นประธานในที่ประชุม โดยจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ถือหุ้นมากที่สุด ประมาณร้อยละ ๓๐ ซึ่งปรากฏตามเอกสารหมาย จ.๑๔ แผ่นที่ ๖๗ ว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ จำนวน ๑๒๙ หุ้น จากทั้งหมด ๔๐๐ หุ้น โดยนายสุริยาซึ่งมีชื่อเป็นกรรมการนั้นไม่ได้ถือหุ้นในบริษัท ก่อนจัดงานในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ มีการแถลงข่าวถึงเรื่องการปิดกิจการร้านเกิดเหตุต่อสื่อมวลชนโดยมีจำเลยที่ ๑ กับนายรุ่งยศและผู้ถือหุ้นอีกคนหนึ่งร่วมกันแถลงข่าว โดยจำเลยที่ ๑ กล่าวขอบคุณสื่อมวลชนที่ให้การสนับสนุนร้านมาตลอด นายสุริยาไม่ได้เข้าร่วมแถลงข่าวแต่อย่างใด ตามคำเบิกความของนางสาวช่อผกา คำศรีแก้ว พยานโจทก์และโจทก์ร่วมซึ่งเป็นพนักงานขายป๊อบคอร์นอยู่ที่ชั้นใต้ดินของร้านเกิดเหตุก็ยืนยันว่าจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าของร้านเกิดเหตุ แต่สำหรับนายสุริยานั้น ตามคำเบิกความของนางสาวเกษราภรณ์ แจ้งนคร พยานโจทก์และโจทก์ร่วมซึ่งเป็นพนักงานเก็บเงินอยู่ที่ร้านเกิดเหตุกลับไม่เคยเห็นหน้า คงรู้จักว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ เวลามาที่ร้านเกิดเหตุจะพูดคุยกับพนักงานในร้านที่รู้จัก ทั้งนายสุดใจ ปาลพันธุ์ พยานโจทก์และโจทก์ร่วมซึ่งเป็นกุ๊กในร้านเกิดเหตุก็เคยให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกเอกสารหมาย

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

จ.๔๑ ว่า นายสุริยาเป็นเพียงเด็กรับรถของแขกที่มาเที่ยวที่ร้านเกิดเหตุ ที่จำเลยที่ ๑ ต่อสู้ว่าเป็นเพียงผู้ถือหุ้นคนหนึ่ง ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารงานร้านเกิดเหตุนั้น ไม่อาจหักล้างได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้บริหารร้านเกิดเหตุตามความเป็นจริง จำเลยที่ ๑ มีการกระทำโดยประมาทอย่างไรนั้น ข้อที่โจทก์ฎีกาว่าจำเลยที่ ๑ ไม่ติดตามควบคุมการทำเอฟเฟกต์โดยดอกไม้เพลิงในร้านเกิดเหตุไม่ให้เกิดเพลิงไหม้นั้น โจทก์ไม่ได้กล่าวมาในฟ้องว่าเป็นการกระทำโดยประมาทของจำเลยที่ ๑ จึงไม่รับวินิจฉัย เพราะเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ คงมีข้อวินิจฉัยเกี่ยวกับการที่จำเลยที่ ๑ ไม่จัดให้มีไฟฉุกเฉินภายในร้านให้เพียงพอ ปล่อยให้แขกที่มาเที่ยวเข้าไปในร้านเกินกว่าความสามารถที่จุคนได้ไม่เกิน ๕๐๐ คน และประตูเข้าออกที่สามารถรองรับคนเข้าออกได้เพียงประมาณ ๕๐๐ คน ... ตามหลักมาตรฐานความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน ที่โจทก์กล่าวมาว่าเป็นการกระทำโดยประมาทของจำเลยที่ ๑ เห็นว่า ร้านเกิดเหตุซึ่งเป็นสถานบันเทิงเป็นสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ แม้จะยังไม่ได้รับใบอนุญาตจากพนักงาน

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

เจ้าหน้าที่ตามเอกสารหมาย จ.๕๔ และ จ.๘๑ แต่ก็ต้องปฏิบัติตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๙ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในข้อ ๒ และข้อ ๗ ที่กำหนดให้สถานบริการต้องมีแสงสว่างจากระบบไฟฟ้าฉุกเฉินเพียงพอที่จะมองเห็นช่องทางหนีไฟได้ชัดเจนขณะเพลิงไหม้ โดยมิพักต้องคำนึงว่าสถานบริการนั้นมีพื้นที่มากน้อยเท่าใด หาใช่ว่าสถานบริการต้องมีพื้นที่เกินกว่า ๒,๐๐๐ ตารางเมตร จึงจะอยู่ภายใต้บังคับของกฎกระทรวงฉบับนี้ ดังคำเบิกความของนายบรรเจิด สุวรรณชาตรี พยานโจทก์และโจทก์ร่วมซึ่งเป็นนายช่างโยธาของสำนักงานเขตวัฒนาแต่อย่างใดไม่ คำเบิกความของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมที่มาเที่ยวในร้านเกิดเหตุเกี่ยวกับไฟฉุกเฉิน ปรากฏตามคำเบิกความของนายสุรพงษ์ เตียวสุวรรณ ว่า หลังจากไฟเริ่มลุกลามมีวัสดุติดไฟร่วงลงมาประมาณ ๑๐ วินาที ไฟทุกดวงภายในร้านดับลง ตามคำเบิกความของนางสาวฐิติมาพร จะริกะ ว่า เมื่อสังเกตเห็นการติดไฟตรงส่วนโค้งของซุ้มเหนือเวที รู้สึกกลัว ถามพนักงานว่ามีทางออกทางอื่นหรือไม่ ขณะเดินไปที่หน้าต่างซึ่งเป็นกระจกโค้งและมีลูกกรงเหล็ก ไฟทุกดวงภายในร้านดับลงจนมืดสนิท นางสาวฐิติมาพรใช้แสงไฟจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ส่องทาง แต่ไม่สามารถมองเห็น เพราะมี

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

ควันไฟมาก นางสาวฐิติมาพรพยายามหาทางไปบริเวณที่ได้ยินเสียงกระจกแตก ขณะควานมือไปโดนกำแพงก็มีคนช่วยดึงออกไปนอกร้านได้ โดยมีแผลไฟไหม้ที่แขนขวา ตามคำเบิกความของนายประลองยุทธ ผงงอย ว่า หลังการทำเอฟเฟกต์เห็นประกายไฟพุ่งชนเพดานของซุ้มที่อยู่เหนือเวที จากนั้นมีกลิ่นไหม้ มีความร้อนพุ่งมาที่ตัว คนที่มาเที่ยวแตกตื่นหาทางออก ขณะที่นายประลองยุทธวิ่งไปทางตรงกันข้ามกับเวทีได้ประมาณ ๒ ถึง ๓ ก้าว ไฟในร้านก็ดับลงมองไม่เห็นอะไร ระหว่างหาทางออกมือคลำไปถูกบาร์เหล้าจึงปีนขึ้นไป รู้สึกมีลมมาปะทะตัวเข้าใจว่าน่าจะเป็นทางออก จึงเดินตามลมไปแล้วออกจากร้านเกิดเหตุไปได้ โดยมีแผลไฟไหม้ที่หลัง ใบหู จมูก และตามคำเบิกความของนางสาวช่อผกาว่า ระหว่างขายป๊อบคอร์นอยู่ที่ชั้นใต้ดินของร้านเกิดเหตุ หลังเที่ยงคืนไปแล้วได้ยินเสียงคนตะโกนว่าเกิดเพลิงไหม้แล้วไฟดับจึงเข้าไปอยู่ในห้องน้ำ ประมาณ ๑๐ นาที มีไฟลุกแดง ทำให้เห็นทางเดิน นางสาวช่อผกาจึงออกมาเดินขึ้นบันไดซึ่งอยู่ใกล้กับทางออกด้านหน้าของร้านแล้วออกมาได้ โดยได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยบริเวณแขนและฝ่ามือ คำเบิกความของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมที่อยู่ในเหตุการณ์ดังกล่าวมานี้บ่งบอกว่าภายในร้านเกิดเหตุไม่มีไฟฉุกเฉินบอกทางหนีไฟ สอดคล้องกับหลักฐานในที่เกิดเหตุตามคำเบิกความของพันตำรวจโทวัชรัศมิ์

ศาลฎีกา

20 ก.ค. 2558

ศาลยุติธรรม

ว่า ตรวจไม่พบระบบแสงสว่างฉุกเฉินในส่วนพื้นที่ชุมนุมคนดังที่พันตำรวจโทวัชรัศมิ์ทำรายงานการตรวจสถานที่เกิดเหตุส่งไปให้พนักงานสอบสวนตามแฟ้มเอกสารหมาย จ.๒๓ แผ่นที่ ๙๘ ในข้อที่ ๗.๑๑ ยิ่งกว่านั้นจำนวนคนที่อยู่ในร้านเกิดเหตุในช่วงที่ใกล้เวลานับถอยหลังเข้าสู่วันปีใหม่นั้น คำเบิกความของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมที่อยู่ในร้านเกิดเหตุเกี่ยวกับเรื่องนี้ปรากฏตามคำเบิกความของนายสุรพงษ์ว่า คนในร้านยืนเบียดเสียดกัน การจะออกไปดูการจุดพลุนอกร้านทำได้ยาก มีคนอยู่ในร้านประมาณ ๖๐๐ ถึง ๗๐๐ คน ตามคำเบิกความของนายประลองยุทธว่ามีคนอยู่ในร้านประมาณ ๙๐๐ ถึง ๑,๐๐๐ คน เดินเบียดเสียดกันเพราะคนแน่นมาก ทุกคนยืนกันหมดเนื่องจากไม่มีที่นั่ง มีแต่โต๊ะวางเครื่องดื่ม ตามคำเบิกความของนายเมธาพัฒน์ซึ่งเป็นช่างถ่ายวิดีโอของร้านเกิดเหตุว่า มีคนอยู่ที่ในร้านประมาณ ๑,๐๐๐ คน ตามคำเบิกความของนายนฤพัฒน์ ธรรมคุปต์ ว่ามีคนในร้านเกิดเหตุประมาณ ๑,๐๐๐ คน คนเบียดเสียดต้องยืนกัน ตามคำเบิกความของนายภูมิใจ ตั้งสง่า ซึ่งปีนพิธีกรในช่วงเวลานับถอยหลังว่า มีคนอยู่ในร้านมากประมาณ ๘๐๐ คน บรรยากาศในการจุดไฟเย็นเฉลิมฉลองเข้าสู่วันปีใหม่เป็นไปตามภาพถ่ายหมาย จ.๘ ขณะที่พื้นที่ในร้านเกิดเหตุมีเพียง ๕๔๑.๑๔ ตารางเมตร ดังคำเบิกความของพันตำรวจโทวัชรัศมิ์

ศาลฎีกา

20 ก.ค. 2558

ศาลยุติธรรม

หรือสมชาย และตามหลักมาตรฐานเพื่อความปลอดภัยของวิชาชีพวิศวกรปรากฏตามคำเบิกความของนายพิชญะ จันทรานุวัฒน์ พยานโจทก์และโจทก์ร่วม ซึ่งเป็นกรรมการอำนวยการของสมาคมวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย และรองประธานอนุกรรมการศึกษาวิจัยและพัฒนาอุบัติภัยของคณะกรรมการป้องกันอุบัติภัยแห่งชาติปรากฏว่าถือหลักมาตรฐาน ๑ ตารางเมตร จะมีคนยืนได้เพียง ๑ คน และตามคำเบิกความของนายสุรพงษ์ซึ่งจบการศึกษาวิศวกรรมศาสตร์และรับราชการอยู่ที่สำนักงานควบคุมและตรวจสอบอาคาร กระทรวงมหาดไทย และได้มาเทียวที่ร้านในคืนเกิดเหตุ ก็ปรากฏว่าเพื่อความปลอดภัยจากอุบัติภัย ความจุของร้านเกิดเหตุต้องใช้หลักคำนวณ ๑ ตารางเมตร ต่อ ๑ คน ประกอบกับประตูเข้าออกทางด้านหน้าของร้านเกิดเหตุมีความกว้าง ๒.๓๐ เมตร ตามแฟ้มเอกสารหมาย จ.๒๓ แผ่นที่ ๑๒๐ และแผ่นที่ ๑๓๓ ภาพที่ ๑๓ และที่ ๑๔ โดยตามภาพที่ ๑๔ แสดงให้เห็นว่าเมื่อเดินเข้ามาภายในร้านแล้วยังมีบันไดเพื่อเดินขึ้นไปชั้นลอยและบันไดเพื่อเดินลงไปชั้นใต้ดิน กับมีประตูสำหรับการออกไปสูบบุหรี่ทางด้านหน้า ๒ ประตู มีความกว้างประตูละ ๐.๗ เมตร ตามแฟ้มเอกสารหมาย จ.๒๓ แผ่นที่ ๑๒๐ และแผ่นที่ ๑๓๔ ภาพที่ ๑๖ และทางด้านข้างฝั่งขวาของร้านเกิดเหตุอีก ๑ ประตู

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

มีความกว้าง ๐.๙ เมตร ตามแฟ้มเอกสารหมาย จ.๒๓ แผ่นที่ ๑๒๐ และแผ่นที่ ๑๓๕ ภาพที่ ๑๘ กล่าวโดยเฉพาะสำหรับทางออกไปสูบบุหรี่ดังกล่าว หากเป็นผู้ที่มาเที่ยวที่ร้านเกิดเหตุเป็นครั้งแรกหรือยังไม่คุ้นเคยกับสถานที่ดีพอและไม่ได้เป็นผู้สูบบุหรี่ ก็ยากที่จะรู้ว่ามีทางออกอื่นอีกนอกจากประตูทางด้านหน้าร้านที่ตนเข้ามาในร้าน ประตูเข้าออกทางด้านหน้าซึ่งเป็นประตูเดียวจึงเป็นประตูหลักในการระบายคนออกจากร้าน อีกทั้งตามแฟ้มเอกสารหมาย จ.๒๓ แผ่นที่ ๘๘ ภาพที่ ๑๔๙ และที่ ๑๕๐ ที่พนักงานสอบสวนได้มาจากเจ้าหน้าที่มูลนิธิร่วมกตัญญู ก็เป็นภาพที่แสดงศพของผู้ตายอยู่ตรงขั้นบันไดที่จะขึ้นมาสู่ชั้นพื้นราบหลายสิบศพซึ่งถูกไฟคลอกตายและขาดอากาศหายใจเรียงรายทับซ้อนกันอยู่เป็นกองพะเนิน บ่งบอกเป็นอย่างดีว่าการที่มีคนตายถึง ๖๗ คน เป็นผลมาจากการที่เบียดเสียดหาทางออกไม่พบอันเนื่องจากไม่มีไฟฉุกเฉินบอกทางและมีคนอยู่ในร้านเกิดเหตุอัดแน่นกันอย่างมากมายเกินกว่าที่ประตูทางออกจะรองรับให้ทันแก่การหนีไฟได้อย่างปลอดภัยด้วย

จำเลยที่ ๑ เป็นผู้บริหารร้านเกิดเหตุนอกจากมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จักต้องจัดให้มีไฟฉุกเฉินบอกทางหนีไฟแล้ว ตามวิสัยและพฤติการณ์ของวิญญูชนที่ทำธุรกิจสถานบันเทิง

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

เยี่ยงจำเลยที่ ๑ ย่อมตระหนักได้ดีว่าการจัดให้คนมาชุมนุมเพื่อการรื่นเริงในสถานที่อันจำกัด หากมีอัคคีภัยเกิดขึ้น การระบายคนออกไปได้รวดเร็วและมากเท่าใด โดยมีไฟฉุกเฉินบอกทางหนีไฟ ย่อมทำให้คนที่มาชุมนุมหนีไฟออกมาได้อย่างปลอดภัยมากเท่านั้น จำเลยที่ ๑ จึงมีหน้าที่จักต้องจัดให้มีไฟฉุกเฉินบอกทางหนีไฟในร้านเกิดเหตุและต้องไม่ยอมให้แขกที่มาเที่ยวเข้าไปในร้านเกิดเหตุในลักษณะที่ยืนเบียดเสียดอัดแน่นกันอยู่ภายในร้าน ทั้งที่ประตูเข้าออกทางด้านหน้าร้านซึ่งเป็นประตูหลักเพียงประตูเดียวมีความกว้างเพียง ๒.๓๐ เมตร เกินกว่าที่ประตูนั้นจะรองรับในการระบายคนให้ทันแก่เหตุการณ์ได้ การที่จำเลยที่ ๑ งดเว้นการที่จักต้องกระทำเพื่อป้องกันอันเป็นผลทำให้แขกที่มาเที่ยวในร้านเกิดเหตุหนีไฟออกมาไม่ได้ เพราะติดค้างอยู่ด้านในถึงแก่ความตายเพราะเหตุถูกไฟคลอกและขาดอากาศหายใจ รวมทั้งแขกที่มาเที่ยวบางส่วนนับร้อยคนแม้จะหนีไฟออกมาได้ก็ยังได้รับบาดเจ็บถึงอันตรายสาหัส จำเลยที่ ๑ จึงได้ชื่อว่ากระทำโดยประมาทร่วมด้วยนอกเหนือจากการกระทำโดยประมาทของจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๑, ๓๐๐ ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องสำหรับ

ศาลฎีกา
๒๐ ก.ค. ๒๕๕๘
ศาลยุติธรรม

จำเลยที่ ๑ มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามคำแก้ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ว่า โจทก์บรรยายฟ้องในส่วนของจำเลยที่ ๑ ขัดแย้งกัน เป็นไปไม่ได้ เป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ เห็นว่า การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่าบริษัทไวท์แอนด์ บราเธอร์ส (๒๐๑๓) จำกัด เป็นนิติบุคคล มีนายสุริยาหรือตั้ม ฤทธิ์ระบือเป็นกรรมการผู้แทนนิติบุคคลตามกฎหมาย และมีจำเลยที่ ๑ เป็นผู้บริหารดำเนินกิจการตามความเป็นจริงนั้น เท่ากับโจทก์ยืนยันว่าบริษัทได้เชิดนายสุริยาออกแสดงเป็นผู้แทนของตน แต่ความเป็นจริงแล้วแม้จำเลยที่ ๑ จะไม่ได้มีชื่อเป็นผู้แทนตามหนังสือรับรอง แต่ก็เป็นผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทโดยผ่านทางนายสุริยานั่นเองดังที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๑๖๗ กำหนดให้ความเกี่ยวพันในระหว่างกรรมการและบริษัทและบุคคลภายนอกนั้น ท่านให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยตัวแทน คำฟ้องโจทก์จึงไม่ขัดแย้งกันหรือเป็นไปไม่ได้ดังคำแก้ฎีกาของจำเลยที่ ๑ หากแต่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ แล้ว

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๗ ที่ขอให้รอการลงโทษ เห็นว่า จำเลยที่ ๗ ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับดอกไม้เพลิงในการทำฉากเอฟเฟกต์ย่อมตระหนักดีว่าการจุดดอกไม้เพลิงในที่อับ ไม่ใช่ที่โล่งแจ้งดังเช่นร้านเกิดเหตุในคดีนี้ เปลวไฟอาจพุ่งไปถูกวัสดุที่ติดไฟง่ายจนเกิดเพลิงไหม้ได้ การกระทำของจำเลยที่ ๗ จึงเป็นการชะล่าใจที่คิดว่าดอกไม้เพลิงคงพุ่งขึ้นไปไม่สูง ความประมาทของจำเลยที่ ๗ ก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมมีคนตายเพราะถูกไฟคลอกและขาดอากาศหายใจถึง ๖๗ คน และมีคนบาดเจ็บนับร้อยคน เป็นเรื่องที่ร้ายแรงมากเกินกว่าที่จะให้โอกาสจำเลยที่ ๗ กลับตัวเป็นพลเมืองดีได้ คดีไม่มีเหตุที่จะรอการลงโทษให้ได้ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ ๗ ฟังไม่ขึ้น

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ เป็นประการสุดท้ายเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วมที่ ๔ ถึงที่ ๘ เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏตามทางนำสืบของโจทก์ร่วมที่ ๔ ถึงที่ ๘ ว่า โจทก์ร่วมที่ ๔ และที่ ๕ เป็นบิดามารดาของนายมีศักดิ์ แก้วละเอียด ผู้ตาย โจทก์ร่วมที่ ๖ เป็นมารดาของนางบุษยาหรืออัมแพรวา นาสมนึก ผู้ตาย โดยนายมีศักดิ์กับนางบุษยาอยู่กินฉันสามีภริยาถึงแก่ความตายในร้าน

ศาลฎีกา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

เกิดเหตุด้วยกัน เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ประกอบอาชีพเป็นผู้รับเหมางานก่อสร้างต่างหากจากกัน ต่างมีรายได้เดือนละ ๕๐,๐๐๐ บาท โจทก์ร่วมที่ ๗ และที่ ๘ เป็นมารดาและบุตรผู้เยาว์ของนางสาวพิมพ์ฤดี อินสุข ผู้ตาย ซึ่งถึงแก่ความตายในร้านเกิดเหตุ เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ทำงานเป็นพนักงานบริษัทแห่งหนึ่ง มีรายได้เดือนละ ๑๔,๐๐๐ บาท โดยจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ไม่ได้นำสืบหักล้าง การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาต้องกันมากำหนดค่าปลงศพของผู้ตายทั้งสามเป็นเงินรายละ ๔๐,๐๐๐ บาท ค่าขาดไร้อุปการะเลี้ยงดูของโจทก์ร่วมที่ ๔ และที่ ๕ ในรายของนายมีศักดิ์ผู้ตายเป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ค่าขาดไร้อุปการะเลี้ยงดูโจทก์ร่วมที่ ๖ ในรายของนางบุษยาผู้ตายเป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท และค่าขาดไร้อุปการะเลี้ยงดูของโจทก์ร่วมที่ ๗ และที่ ๘ รวมทั้งที่เป็นการให้ศึกษาตามสมควรแก่โจทก์ร่วมที่ ๘ ที่มีอายุเพียง ๔ ปี ในรายของนางสาวพิมพ์ฤดีผู้ตายเป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น จึงเป็นการกำหนดค่าสินไหมทดแทนไปตามข้อเท็จจริงจากการนำสืบของคู่ความ มิใช่เป็นการใช้ดุลพินิจตามอำเภอใจดังฎีกาของจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ แต่อย่างใด ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจกำหนดค่าสินไหมทดแทนชอบด้วยรูปคดีแล้ว ไม่มีเหตุ

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม

ที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ ๖ และที่ ๗ ฟังไม่ขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีสำหรับจำเลยที่ ๑ ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งทั้งสามศาลให้เป็นพับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์.

นายสวัสดิ์ สุรวัฒนานันท์

นายสุทธิโชค เทพไตรรัตน์

นายเฉลิมศักดิ์ ภัทรสุมันต์

ศาลฎีกา

ศาลฎีกา

ศาลฎีกา
20 ก.ค. 2558
ศาลยุติธรรม